

Біографія Т. Г. Шевченка

Підготувала:

вчитель початкових класів

Любомльської ЗОШ І-ІІІ ст. № 2

Баранчук Тетяна Володимирівна

**Тарас
Григорович
Шевченко
(1814 - 1861)**

Тарас Григорович Шевченко народився 25 лютого (9 березня за н. ст.) 1814р. в с. Моринці Звенигородського повіту Київської губернії.

Його батьки, що були кріпаками багатого поміщика В. В. Енгельгардта, незабаром переїхали до сусіднього села Кирилівки.

Батьківська хата

*малюнок Тараса
Шевченка*

Тарас ріс мовчазний, замислений. Не тримався хати, а все блукав десь за вигоном, за що його прозвали в сім'ї «малим приблудою».

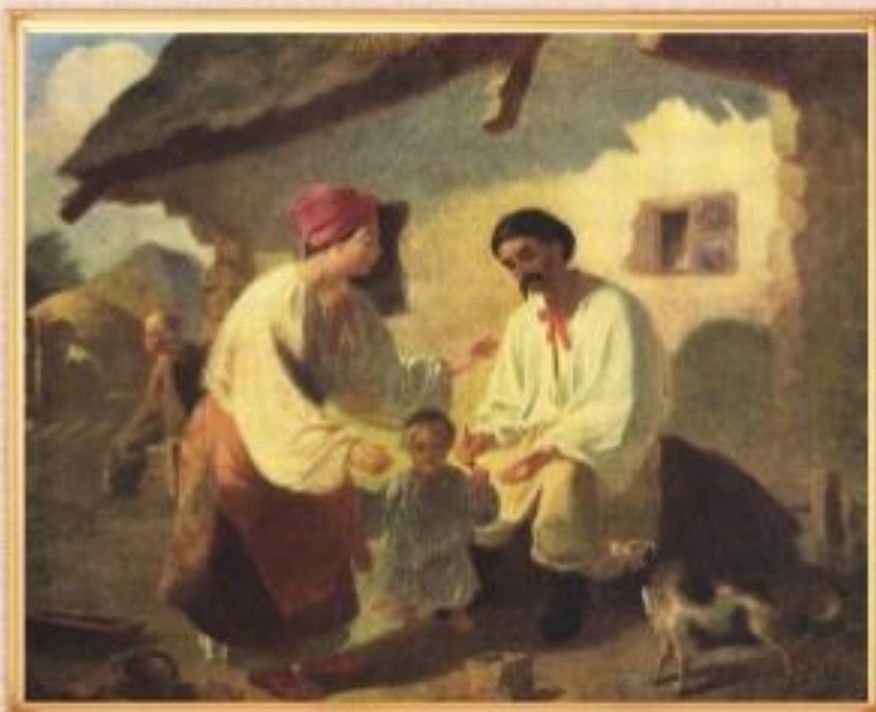
Кімната у хаті Шевченків

*сучасна
реконструкція*

Хата дядка

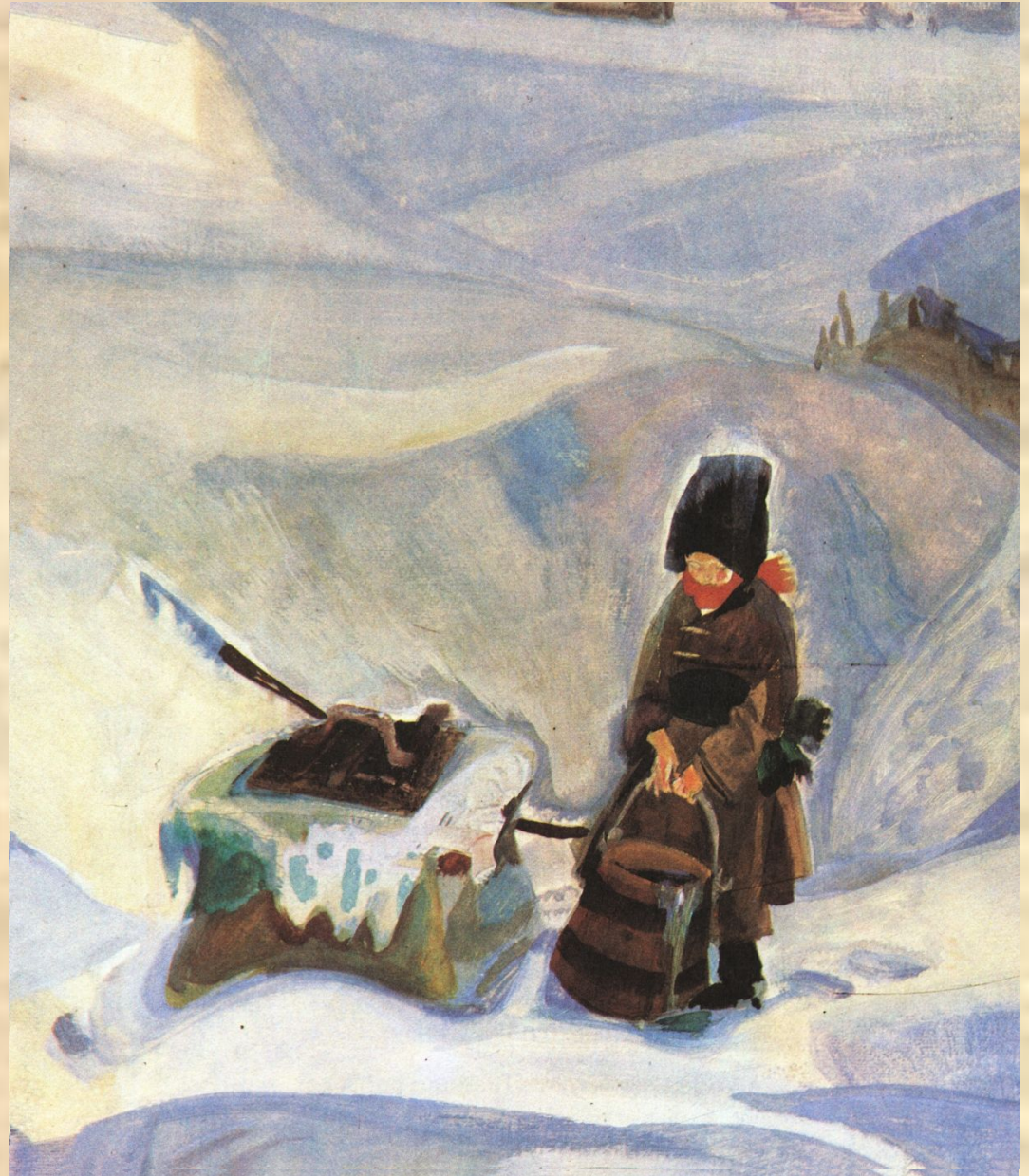

У 1823-му, коли Тарасу було дев'ять років, померла мати. Батько одружився вдруге на Оксані Терещенко, яка сиріт не влюбила.

У 1825 році помер і батько Тараса.

Смерть батька
приголомшила малого
Тараса. Його розпач і
горе описані в таких
рядках:

Там батько, плачучи, з
дітьми
(А ми малі були і голі)
Не витерпів лихої долі,
Умер на панщині...А ми
Розлізлися межі людьми,
Мов мишенята. Я до
школи –
Носити воду школярам.

Тарас наймитував у школі, а потім пас громадську череду. Через 20 років він з болем згадуватиме своє дитинство у вірші «Мені тринадцятий минало»

- Його не полишала думка навчитися малювати у хлипківського маляра. Той згодився навчити хлопця малювати, та пан Енгельгарт забрав Тараса в Петербург козачком.

Шевченко був знайомий з К. Брюлловим і В. Жуковським. Вражені гіркою долею талановитого юнака, вони 1838р. викупають його з кріпацтва.

К.Брюллов

В.Жуковський

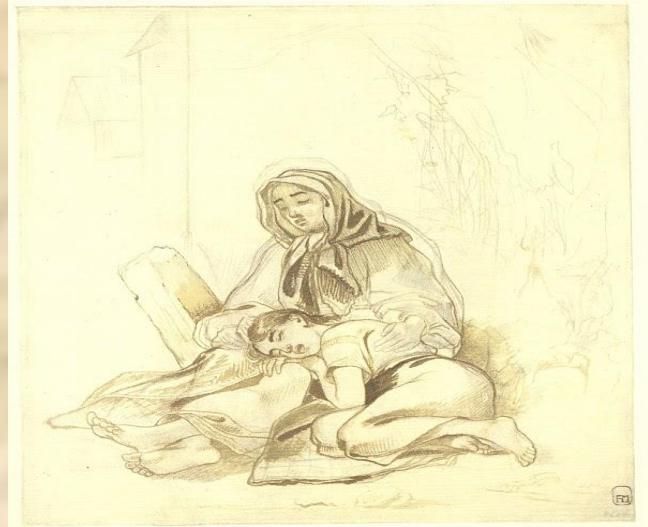

- Для Тараса Шевченка малювання стало потребою, вираженням його творчого духу. До нас дійшло близько 1200 акварелей, малюнків олійною фарбою, олівцем.

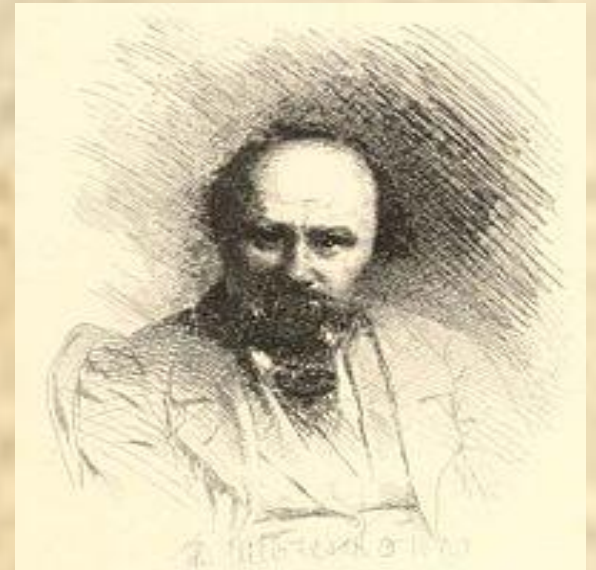

(Лата Шевченка)
Вукаремь сьного шевченка.

181. ХАТА БАТЬКІВ Т. Г. ШЕВЧЕНКА В с. КИРИЛІВЦІ.
Олівець. [IX 1843].

39. СЛІПА З ДІТКОЮ.
Автопортрет до поеми «Сліпий». Олівець, сепія. [1842].

- За значні успіхи у гравюрі Шевченкові було присвоєно звання академіка.

- Коли Т.Г.Шевченко був на засланні в далеких степах Казахстану, він дуже тужив за Україною. Де б не був поет – у Петербурзі чи в далекому Казахстані – він завжди пам'ятав про милу українську землю, замріяні верби, тихі ставки, зелені левади. Адже туга за Батьківщиною нерозривна зі згадкою про рідну природу.

Ось як ніжно й
тужливо звучать його
вірші:

*Зоре моя вечірняя,
Зійди над горою,
Поговорим
тихесенько
В неволі з тобою.
Розкажи, як за горою
сонечко сідає,
Як у Дніпра веселочка
Воду позичає.
Як широка сокорина
Віти розпустила...
А над самою водою
Верба похилилась...*

Заслання підірвало здоров'я Шевченка. На початку 1861р. він тяжко захворів і 10 березня помер.

Похований був на Смоленському кладовищі. Через два місяці, виконуючи заповіт поета, друзі перевезли його прах на Україну і поховали на Чернечій (тепер Тарасова) горі біля Канева.

Цілий світ, не тільки Україна, вшановує пам'ять великого Кобзаря. Пам'ять про нього житиме вічно.

